

quia,, proprie loquendo, nec Sacerdos, imo nec Deus, absolvit a culpa, vel a pœna peccati, tum quia Scriptura nusquam dicit, quod peccata solvantur, sed quod dimittantur, deleantur, &c.; tum quia peccata non sunt proprie vincula, nec consequenter homo eis ligatur, aut ab eis solvitur; tum quia homo non potest absolvi a culpa, quæ jam præcessit, nec a pœna, quæ nondum advenit, sed duntaxat a reatu pœnæ, ad quam subeundam homo propter peccatum obligatur,, . Verum hæc Abulenſis ſententia a Theologiſ non admittitur, immo cõmuniffime rejicitur, & quia Scriptura peccatorum remiffionem per verbum *ſolutionis* vel *abſolutionis* exprimit; unde dicitur Iſaiæ 50. *Diſſolve obligationes impietatis*: & Matth. 16. *Quodcunq; ſolveris ſuper terram erit ſolutum & in cœlis*: & quia eadem ſententia videtur ſupponere, quod poſt peccatum remaneat tantum reatus pœnæ, non vero reatus culpæ, quod eſt falſum.

Secundo Nominales, & ipſorum omnium nomine Gabriel, aſſerunt, verbũ *abſolve te* importare, *eximo te ab obligatione ſubjiciendi peccata tua clavibus Eccleſiæ*.

At hæc explicatio reicitur pariter a Fraſſen, qui ſcribit:,, remittere enim peccatum non eſt duntaxat relaxare obligationem conſtituti peccata. Adde, quod illa abſolutio foret nulla, quando quis ſolum conſtitetur peccata venialia, vel alia jam conſeſſa, & remiſſa; ſiquidem etiam ante abſolutionem penitens erat liber ab obligatione alia peccata conſtitendi,, .

Tertio, Hugo a S. Viſtore dicit, verba hæc *abſolve te* idem ſignificare, ac *remitto tibi pœnam æternam pro culpa debitam*.

At citatus Fraſſen ſubdit huic explanationi, quod per illam abſolutionis verba detorqueantur in ſenſum improprium, quod ſic probat:,, Etenim pœna non eſt peccatum, licet ex peccato oriatur: unde remittere peccatum, non eſt duntaxat relaxare pœnam peccatis debitam; nec etiam hæc verba *abſolve te* ſignificant ſolutionem a pœna temporali debita peccatis, ut volunt Alenſis, & Sanctus Bonaventura; tum quia, ut mox dictum eſt, remittere, re proprie peccatum, non eſt tantum relaxare pœnam ipſi debitam; tum quia fieri poteſt, ut quis cum tanta contritione accedat ad Sacramentum

,, Pœnitentiæ, ut virtute illius contritionis relaxetur tota pœna temporalis., .

Quarto, alii Theologi docent, verborum illorum: *ego te abſolve*: hunc eſſe ſenſum: *ego Sacramentum abſolutionis tibi impendo*. At hæc explicatio nec pariter admittitur, quia ſicut non verificatur in formis aliorum Sacramentorum, ſcilicet Baptiſmi, ubi ſenſus verborum illorum: *ego te baptizo*: non eſt: *ego tibi baptiſmum conſero*: ita nec pariter hic idem debet eſſe ſenſus formæ in Sacramento Pœnitentiæ. Et hoc, vel ex eo maxime; quia hoc ſenſu admiſſo, omnis Sacramentorum forma nugatoria redderetur, quia idem per idem ſignificaret.

Quinto, alii Theologi communius docent, quod verborum illorum ſenſus ſit, remittere peccata, adeoque verba illa *abſolve te* non alium ſenſum habere, quam *remitto tibi peccata a te commiſſa*. Et cum his

Dicimus II. Verborum illorum ſenſum, eſſe, quod per Pœnitentiæ Sacramenti Miniſtrum Pœnitenti remittantur peccata, quæ commiſit.

I. probatur ex Scripturis. Quod Chriſtus dixit Matth. 18., *quæcunq; ſolveritis ſuper terram erunt ſoluta, & in cælo*, pariter dixit Ioannis 10. *quorum remiſeritis peccata, remittuntur eis*: ergo peccatorum ſolutionem, quam Chriſtus in uno loco poſuit, in altero loco per peccatorum remiſſionem explicavit. Inſuper idem Chriſtus Paralyticum ſanans Marci 12., Matth. 9. Lucæ 5., pœnitentiæ Sacramenti exercitium oſtendit: Paralytico enim dixit: *Fili remittuntur tibi peccata tua*. Et poſt hæc verba S. Lucas narrat: & *caperunt cogitare Scribæ, & Phariſæi, dicentes, quis eſt hic, qui loquitur blaſphemias? Quis poteſt dimittere peccata, niſi ſolus Deus? Vt cognovit autem Ieſus cogitationes eorum reſpondens dixit ad illos: quid cogitatis in cordibus veſtris? Quid eſt facilius dicere; dimittantur tibi peccata tua, an dicere, ſurge, & ambula: Vt autem ſciatis, quia filius hominis habet poteſtatem in terra dimittendi peccata, ait Paralytico: tibi dico, ſurge, tolle lectulum tuum, & vade in domum tuam. Et auſtim conſurgens coram illis, talit lectulum ſuum, in quo jacebat, & abiit in domum ſuam, magnificans Deum; & ſtupor apprehendit omnes, & magnificabant*